

	+-----+
	Rolnummer 136
+-----+	
	Arrest nr. 7/90
	van 25 januari 1990
+-----+	

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag gesteld door de rechtbank van eerste aanleg te Verviers bij vonnis van 22 maart 1989 in zake van het Openbaar Ministerie tegen Counasse en consorten.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit voorzitters, J. Sarot en J. Delva, en de rechters F. Debaedts, K. Blanckaert, L.P. Suetens, D. André en I. Pétry, bijgestaan door de griffier H. Van der Zwalmen, onder voorzitterschap van voorzitter J. Sarot,

wijst na beraad het volgend arrest :

*

*

*

I. *Onderwerp*

Bij vonnis van 22 maart 1989 legt de rechtbank van eerste aanleg te Verviers (3de Kamer zetelende in correctionele zaken) volgende prejudiciële vraag aan het Arbitragehof voor :

« Worden de regels die door artikel 59*bis*, § 2, 1°, van de Grondwet, door artikel 2, 6°, van de bijzondere wet van 21 juli 1971 en door de artikelen 4, 6° en 10°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 zijn vastgesteld, geschonden door de artikelen 3, 10 en 11 van de wet van 30 juli 1979 betreffende de radioberichtgeving en door het koninklijk besluit van 20 september 1981 houdende reglementering voor het aanleggen en doen werken van de stations voor lokale klankradio-omroep ? »

Bij beschikking van 18 oktober 1989 heeft het Hof de vraag als volgt geherformuleerd :

« Schenden de artikelen 3, 10 en 11 van de wet van 30 juli 1979 betreffende de radioberichtgeving de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten ? »

II. *De feiten en de voorafgaande rechtspleging*

1. De Heer Counasse en achtentwintig andere beklaagden worden ervan beschuldigd de wet van 30 juli 1979 betreffende de radioberichtgeving en het koninklijk besluit van

20 augustus 1981 houdende reglementering voor het aanleggen en doen werken van de stations voor lokale klankradio-omroep te hebben overtreden en, meer bepaald, een zend- of ontvangtoestel voor radioverbinding in hun bezit te hebben gehad of een station voor lokale radioverbinding te hebben doen werken zonder de schriftelijke vergunning van de minister die de telegrafie en de telefonie onder zijn bevoegdheid heeft of in overtreding met de voorwaarden bepaald in het koninklijk besluit van 20 augustus 1981 of in de vergunning.

2. Voor de correctionele rechtbank hebben verscheidene beklaagden de wens geuit dat aan het Arbitragehof een prejudiciële vraag zou worden gesteld, overwegende dat de artikelen 3, 10 en 11 van de wet van 30 juli 1979 alsmede het koninklijk besluit van 20 augustus 1981 de bevoegdheden betreden die thans aan de Gemeenschappen zijn toegewezen door artikel 59*bis*, § 2, 1° van de Grondwet, door artikel 2, 6°, van de bijzondere wet van 21 juli 1971 en door de artikelen 4, 6° en 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980. Op grond van artikel 15 van de wet van 28 juni 1983 houdende de inrichting, de bevoegdheid en de werking van het Arbitragehof, stelt de rechtbank aan het Arbitragehof de bovenvermelde vraag, nadat zij beslist had de uitspraak over de zaak op te schorten tot zij het antwoord van het Arbitragehof zal hebben gekregen.

III. *De rechtspleging voor het Hof*

De prejudiciële vraag is bij het Hof aanhangig gemaakt door de verzending van een expeditie van voormelde verwijzingsbeslissing, die op 19 april 1989 ter griffie is in ontvangst genomen.

Bij beschikking van dezelfde dag heeft de voorzitter in functie de leden van de zetel van het Hof aangewezen conform de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari

1989 op het Arbitragehof.

Op 27 april 1989 hebben de rechters-verslaggevers D. André en F. Debaedts geoordeeld dat ten deze geen toepassing dient te worden gemaakt van de artikelen 71 en 72 van voormelde organieke wet.

Van de verwijzingsbeslissing is conform artikel 77 van de organieke wet kennis gegeven bij aangetekende brieven ter post neergelegd op 8 mei 1989 en aan de geadresseerden ter hand gesteld op 9, 10, 16, 17 en 22 mei 1989, met uitzondering van de brieven gericht aan Philippe Counasse en Jean-Marie Wynants, die niet zijn afgehaald.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is in het *Belgisch Staatsblad* van 10 mei 1989 bekendgemaakt.

De Vlaamse Executieve heeft een memorie ingediend bij aangetekende brief ter post neergelegd op 23 juni 1989 en ter griffie ontvangen op 26 juni 1989.

De Executieve van de Franse Gemeenschap heeft een memorie ingediend bij aangetekende brief ter post neergelegd op 6 juli 1989 en ter griffie ontvangen op 7 juli 1989.

Conform artikel 89 van de organieke wet is kopie van iedere memorie aan de partij die de andere memorie heeft ingediend toegezonden bij aangetekende brieven ter post neergelegd op 11 juli 1989 en aan de geadresseerden ter hand gesteld op 12 juli 1989.

Er is geen memorie van antwoord ingediend.

Bij beschikking van 18 oktober 1989 heeft het Hof de vraag geherformuleerd, de zaak in gereedheid verklaard en de terechtzitting vastgesteld op 14 november 1989.

Op deze zitting :

- zijn verschenen :

. Mr. P. Legros, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Executieve van de Franse Gemeenschap, Kunstlaan 19 AD, 1040 Brussel;

. Mr. P. Van Orshoven, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Vlaamse Executieve, Jozef II-straat 30, 1040 Brussel;

- hebben de rechters D. André en F. Debaedts verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde advocaten gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet van 6 januari 1989 die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. *In rechte*

Over de prejudiciële vraag

1.A.1. In haar memorie merkt de Vlaamse Executieve op dat de organieke wet van 28 juni 1983 op grond waarvan de correctionele rechtbank te Verviers de prejudiciële vraag heeft gesteld, met ingang van 17 januari 1989 is opgeheven en vervangen door de wet van 6 januari 1989. Aangezien artikel 26, § 1, 1°, van deze laatste wet evenwel dezelfde inhoud heeft als artikel 15, § 1, a), van de vroegere wet van 28 juni 1983, is de Vlaamse Executieve van oordeel dat aan die materiële fout geen rechtsgevolgen moeten worden verbonden.

1.A.2. De Vlaamse Executieve stelt vervolgens vast dat de prejudiciële vraag enerzijds op een wet en, anderzijds,

op een koninklijk besluit betrekking heeft. Al acht het Hof zich door de prejudiciële vraag gebonden op het stuk van de bepalingen die door de verwijzende rechter toepasselijk worden geacht op het bij hem aangebrachte bodemgeschil, toch, zo stelt de Executieve, is het Hof slechts bevoegd om te antwoorden op prejudiciële vragen die worden gesteld omtrent wetten, decreten of ordonnanties, d.w.z. handelingen van de wetgevende macht.

De Vlaamse Executieve besluit dat de prejudiciële vraag derhalve slechts ontvankelijk is in zover zij betrekking heeft op de artikelen 3, 10 en 11 van de wet van 30 juli 1979, met uitsluiting van het koninklijk besluit van 20 augustus 1981.

1.A.3. De Franse Gemeenschapsexecutieve vraagt zich op haar beurt af of het Hof bevoegd is om kennis te nemen van de gestelde prejudiciële vraag. Zij wijst op de grondwettelijke en wettelijke regels en stelt vast dat het Hof niet bevoegd is om de grondwettigheid van een koninklijk besluit te toetsen, aangezien dat onderzoek, volgens haar, tot de bevoegdheid van de feitenrechter behoort.

1.B.1. Aangezien de prejudiciële vraag in een vonnis van 22 maart 1989 is gesteld, moet men er van uitgaan dat zij bij het Hof aanhangig is gemaakt op grond van artikel 26, § 1, 1°, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof en niet op grond van artikel 15, § 1, a, van de organieke wet van 28 juni 1983 houdende de inrichting, de bevoegdheid en de werking van het Arbitragehof. De bijzondere wet van 6 januari 1989 heeft, met ingang van 17 januari 1989, de voormelde wet van 28 juni 1983 opgeheven en vervangen, waarbij artikel 26, § 1, 1°, van de nieuwe wet artikel 15, § 1, a, van de oude wet overneemt en vervangt.

1.B.2. Artikel 26, § 1, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 bepaalt :

« Het Arbitragehof doet, bij wijze van prejudiciële beslissing, uitspraak bij wege van arrest op vragen omtrent :

1°) de schending door een wet, een decreet of een in artikel 26*bis* van de Grondwet bedoelde regel van de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten;

2°) onverminderd 1°, elk conflict tussen decreten of tussen regels bedoeld in artikel 26*bis* van de Grondwet, die uitgaan van verschillende wetgevers en voor zover het conflict ontstaan is uit hun onderscheiden werkingssfeer;

3°) de schending door een wet, een decreet of een in artikel 26*bis* van de Grondwet bedoelde regel van de artikelen 6, 6*bis* en 17 van de Grondwet. »

Noch dit artikel, noch enige grondwets- of wetsbepaling verlenen aan het Hof de bevoegdheid om, bij wijze van prejudiciële beslissing, bij wege van arrest, uitspraak te doen op een vraag omtrent de schending van de grondwettelijke bevoegdheidsregels door een administratieve overheid.

Het Hof is derhalve niet bevoegd om te antwoorden op de vraag betreffende het koninklijk besluit van 20 augustus 1981 die door de rechtbank van eerste aanleg te Verviers in haar vonnis van 22 maart 1989 is gesteld.

Ten gronde

2.A.1.a. De Vlaamse Executieve wijst er in de eerste plaats op dat de artikelen 59*bis* en 59*ter* van de Grondwet, artikel 4, 6°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 en artikel 4, § 1, van de wet van 31 december 1983 aan de

Gemeenschappen het geheel van de aangelegenheid « radio-omroep en televisie » hebben overgedragen, behoudens het uitzenden van mededelingen van de nationale regering. Daarbij mag echter niet uit het oog worden verloren, zo stelt de Vlaamse Executieve, dat de radio-omroep in de zin van artikel 4, 6°, van de bijzondere wet een culturele aangelegenheid is. Dat heeft tot gevolg dat de Gemeenschappen in beginsel uitsluitend bevoegd zijn voor de inhoudelijke aspecten van de radio-omroep en de televisie, terwijl de technische kant van de zaak (de « politie » van de etherverbindingen) tot de bevoegdheid van de nationale overheid is blijven behoren. Slechts in zover die technische aspecten onlosmakelijk verbonden zijn met de culturele inhoud van de aangelegenheid, die tot de bevoegdheid van de Gemeenschappen behoort, kunnen deze laatsten optreden.

b. De Vlaamse Executieve citeert vervolgens de artikelen 3, 10 en 11 van de wet van 30 juli 1979 en zegt daarover dat ze voornamelijk een vergunningssysteem instellen, dat er uitsluitend toe strekt materiële orde te scheppen in de ether, zonder dat aan de inhoud van de radio-omroep wordt geraakt. Aldus worden in de wet enkel technische aspecten geregeld, wet die de nationale regering machtigt uitsluitend op dit stuk nadere regelingen uit te vaardigen. Aldus, besluit de Vlaamse Executieve, is de nationale wetgever zijn bevoegdheid niet te buiten gegaan, en evenmin heeft hij met die bepalingen verhinderd dat de Gemeenschappen hun bevoegdheden ten volle zouden uitoefenen.

c. Of het koninklijk besluit genomen met toepassing van de bestreden wet de bevoegdheidsverdelende regels in acht heeft genomen, is volgens de Vlaamse Executieve een vraag waarvan de beantwoording de bevoegdheid van het Arbitragehof te buiten gaat.

2.A.2.a. De Franse Gemeenschapsexecutieve beschrijft in de eerste plaats de draagwijdte van de wet van 30 juli 1979 betreffende de radioberichtgeving. Vervolgens onderzoekt zij de bevoegdheid van de Gemeenschappen inzake

de radio-omroep. De radio-omroep en de televisie, met uitzondering van het uitzenden van mededelingen van de nationale regering, worden als culturele aangelegenheid door de Gemeenschappen geregeld. De Franse Gemeenschapsexecutieve verwijst naar het arrest van het Hof van 20 januari 1987 om te stellen dat de Gemeenschappen volledige bevoegdheid hebben om de regels uit te vaardigen die eigen zijn aan de toegewezen aangelegenheid en zulks onverminderd het beroep dat zij desnoods kunnen doen op artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980. Niettegenstaande de Raad van State in zijn advies van mening was dat de technische aspecten van de radio-omroep niet tot de bevoegdheid van de Gemeenschappen behoren en aan de Staat toegewezen blijven, verwerpt de Franse Gemeenschapsexecutieve het aldus tot stand gebrachte onderscheid. De Executieve is van mening dat er, aangezien de materie bij de culturele aangelegenheden is ondergebracht, een onderscheid had moeten worden gemaakt tussen de communicatiemiddelen met een algemene verspreiding van culturele aard en de communicatiemiddelen zonder culturele dimensie. Volgens de Executieve vallen de radiocommunicatievormen zoals radio-telegrafie, radio-telefonie, telex, telecopieermachines en radio-amateurs onder de bevoegdheid van de centrale staat omdat die communicatiemiddelen geen culturele dimensie hebben.

In die zin dient volgens de Executieve dus de redenering te worden gevolgd dat de staat enkel bevoegd is voor de « private » communicatiemiddelen, in de zin dat het gaat om communicatiemiddelen die het publiek niet raken, en de Gemeenschappen bevoegd zijn voor de communicatiemiddelen met ruime verspreiding. Maar dan moet men aannemen dat de staat en de Gemeenschappen, ieder op hun aldus bepaald gebied, voor de technische aspecten bevoegd zijn, zoniet wordt een onuitvoerbaar systeem tot stand gebracht. Om die opvatting te verdedigen baseert de Franse Gemeenschapsexecutieve zich op een reeks verwijzingen naar de rechtsleer, bespreekt zij verscheidene adviezen van de Raad van State en vergelijkt tenslotte diverse uittreksels

uit de parlementaire voorbereiding.

b. Door die uiteenzetting kan de Franse Gemeenschapsexecutieve argumenteren hoe de wet van 30 juli 1979 een bevoegdheidsoverschrijding inhoudt. Die bevoegdheidsoverschrijding heeft volgens haar te maken met de zeer ruime strekking die de nationale wetgever aan zijn tekst heeft willen geven door die zowel toe te passen op de technische aspecten van de radio-communicatiemiddelen die slechts één bestemming hebben en die buiten de bevoegdheid van de Gemeenschappen vallen, als op de aspecten die bestemd zijn voor het publiek.

c. Betreffende het bijzonder probleem van het eerder bestaan van de wet van 30 juli 1979 dan de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, wijst de Franse Gemeenschapsexecutieve er tenslotte op dat de Raad van State in zijn arrest van 12 mei 1989 de schending van een bevoegdheidsverdelende regel door een reeds eerder bestaande wet schijnt te hebben uitgesloten. De Executieve weerlegt de argumenten van het hoge administratieve rechtscollege door in de eerste plaats te wijzen op de verschillen tussen de twee zaken en vervolgens te verwijzen naar een arrest van het Arbitragehof (nr. 38 van 30 juni 1987) waarin geoordeeld is dat de bevoegdheidsverdelende regels konden worden geschonden door het decreet van 28 februari 1978 van de Cultuurraad van de Franse Cultuurgemeenschap tot instelling van de Openbare Dienst voor Lectuurvoorziening.

d. De Franse Gemeenschapsexecutieve is dus van mening dat de gestelde prejudiciële vraag bevestigend moet worden beantwoord. Uiterst subsidiair vraagt de Executieve niettemin dat indien het Hof de gestelde vraag negatief zou beantwoorden op grond dat de wet van 30 juli 1979 reeds bestond vóór de wet van 8 augustus 1980, het dan zou moeten oordelen dat de aspecten van de wet van 30 juli 1979 die tot de bevoegdheid van de Gemeenschappen behoren, geen wettelijke waarde meer hebben. Indien het Hof zou aannemen,

quod non, dat de technische aspecten van de radio-omroep niet worden beoogd in artikel 4, 6°, van de bijzondere wet tot hervorming der instellingen, zou het volgens de Franse Gemeenschapsexecutieve moeten oordelen dat artikel 10 van diezelfde wet de bevoegdheid van de Gemeenschappen grondt omdat het regelen van de technische aspecten onontbeerlijk is voor de uitoefening van de aan de Gemeenschappen toegewezen aangelegenheid.

2.B.1. Naar luid van artikel 59*bis*, § 2, van de Grondwet, regelen de Gemeenschapsraden, ieder wat hem betreft, bij decreet de culturele aangelegenheden. Artikel 59*ter* van de Grondwet bepaalt hetzelfde voor de Raad van de Duitstalige Gemeenschap.

De materie « radio-omroep en televisie » is reeds bij de wet van 21 juli 1971 aan de Gemeenschappen - toen nog « Cultuurgemeenschappen » - overgedragen. Het Arbitragehof vermag dus alleszins de bestaanbaarheid van de wet van 30 juli 1979 met die bevoegdheidsbepalende regel te toetsen.

2.B.2. Net als de wet van 21 juli 1971 geeft de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen in haar artikel 4 een opsomming van de culturele aangelegenheden die in artikel 59*bis* van de Grondwet worden bedoeld en vermeldt daarbij in 6° de radio-omroep en televisie, het uitzenden van mededelingen van de nationale regering uitgezonderd.

Artikel 4, § 1, van de wet van 31 december 1983 tot hervorming der instellingen bepaalt van zijn kant : « De culturele aangelegenheden bedoeld in artikel 59*ter*, § 2, 1°, van de Grondwet zijn deze vermeld in artikel 4 van de bijzonder wet ».

2.B.3. De voormelde bepalingen hebben de aangelegenheid van de radio-omroep en de televisie in haar geheel naar de Gemeenschappen overgeheveld, behoudens de

door de bijzondere wetgever bepaalde uitzondering.

Niettemin, om de integratie van elk van de radio-elektrische golven in het geheel van die welke over het nationale grondgebied worden uitgezonden, mogelijk te maken en om wederzijdse storingen te vermijden, moet de nationale overheid instaan voor de algemene politie van de radio-elektrische golven.

Deze opdracht omvat de bevoegdheid om de technische normen betreffende het toekennen van de frequenties en betreffende het vermogen van de zendtoestellen uit te vaardigen, die gemeenschappelijk moeten blijven voor het geheel van de radioberichtgeving, ongeacht hun bestemming, en om de inachtneming van die normen te verzekeren.

De uitoefening van die bevoegdheid dient evenwel zo geregeld te worden dat zij geen afbreuk doet aan de bevoegdheid van de Gemeenschappen aan wie - zoals hierboven is vastgesteld - de aangelegenheid van de radio-omroep in principe is toevertrouwd.

Ten aanzien van artikel 3 van de wet van 30 juli 1979

2.B.4. Artikel 3 van de wet van 30 juli 1979 betreffende de radioberichtgeving bepaalt wat volgt :

« § 1. Niemand mag in het Rijk noch aan boord van een zeeschip, een binnenschip, een luchtvaartuig of enige andere drager onderworpen aan het Belgisch recht, een zend- of ontvangtoestel voor radioverbinding houden, of een station of een net voor radioverbinding aanleggen en doen werken zonder schriftelijke vergunning van de Minister. Deze vergunning is persoonlijk en kan worden ingetrokken.

§ 2. De Koning bepaalt de algemene regels inzake toekenning en intrekking van de in § 1 bedoelde vergunningen. Hij kan bepalen in welke gevallen die vergunningen niet vereist zijn.

§ 3. De Minister bepaalt de verplichtingen van de houders van een vergunning en de voorwaarden waaraan de toegelaten stations en netten voor radioverbinding moeten voldoen. Hij kan zijn bevoegdheid tot het verlenen en intrekken van vergunningen overdragen aan een ambtenaar van de Regie, hierna te noemen zijn gemachtigde.

§ 4. De in § 1 bedoelde vergunningen zijn niet vereist voor de openbare radio-omroepdiensten, noch voor de stations voor radioverbinding die voor militaire doeleinden of met het oog op de openbare veiligheid aangelegd en gebruikt worden door de diensten die onder de Minister van Landsverdediging ressorteren, door de Noord Atlantische Verdragsorganisatie en door de Geallieerde Strijdkrachten.

§ 5. Voor de private radio-omroepdiensten worden de in § 1 bedoelde vergunningen slechts afgeleverd na eensluidend advies van de Ministers tot wiens bevoegdheid de radio-omroep behoort, ieder voor wat hem betreft. »

2.B.5. De wet van 30 juli 1979 betreffende de radioberichtgeving werd aangenomen op een tijdstip waarop de Gemeenschappen geen eigen Executieve hadden.

Uit de bepalingen van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 en de wet van 31 december 1983 blijkt dat de Executieven, vanaf het ogenblik dat zij door de Raden uit hun midden gekozen zijn, voor de aan de Gemeenschappen of de Gewesten overgedragen aangelegenheden, ten volle in de plaats treden van de nationale uitvoerende macht.

Zonder vooruit te lopen op het oordeel over de overeenstemming van artikel 3, § 5, van de wet van 30 juli 1979 betreffende de radioberichtgeving, met de bevoegdheidbepalende regels, dienen de woorden « Ministers die de radio-omroep onder hun bevoegdheid hebben », als volgt te worden gelezen : « Gemeenschapsexecutieven die de radio-omroep onder hun bevoegdheid hebben ».

2.B.6. Zelfs rekening houdend met die impliciete wijziging, stroken de bepalingen van artikel 3 niet, met de regels die de onderscheiden bevoegdheid van de Staat en de Gemeenschappen vaststellen, zoals die hierboven zijn toegelicht.

Krachtens die bevoegdheidsverdeling voeren de Gemeenschappen het beleid inzake private radio's en komt het derhalve aan hen en niet aan een nationale overheid toe de vergunningen of erkenningen terzake te verlenen. De bevoegde nationale overheid moet evenwel de naleving kunnen verzekeren van de technische normen die ze binnen de grenzen van haar bevoegdheid, zoals die is omschreven *sub* 2.B.3., heeft uitgevaardigd.

Artikel 3 van de wet van 30 juli 1979 betreffende de radioberichtgeving schendt de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten in zoverre het de nationale overheid er op een onbegrensde wijze toe machtigt om de technische normen inzake de uitzendingen van private radio's te bepalen, en diezelfde overheid aanwijst als de overheid die bevoegd is om de vergunningen tot exploitatie van dergelijke radio's te verlenen.

Ten aanzien van artikel 10 van de wet van 30 juli 1979

2.B.7. Artikel 10 van de wet van 30 juli 1979 betreffende de radioberichtgeving bepaalt wat volgt :

« De Koning stelt de verordeningen van algemeen bestuur en de politieverordeningen betreffende de radioverbindingen alsook de verordeningen betreffende hun bescherming vast, inzonderheid de technische voorschriften waaraan de toestellen die radio-elektrische storingen kunnen verwekken, moeten voldoen.

De verordeningen van algemeen bestuur die de radio-omroep aanbelangen, worden getroffen op de voordracht van de Ministers tot wier bevoegdheid de radioverbindingen enerzijds en de radio-omroepdiensten van de betrokken gemeenschap anderzijds behoren. »

Artikel 10, tweede lid, van de wet van 30 juli 1979 schendt de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten, in zoverre wegens het algemeen karakter van de aan de Koning verleende machtiging de nationale overheid de aangelegenheid van de radio-omroep vermag te regelen buiten haar bevoegdheid zoals die in overweging 2.B.3. is omschreven.

Ten aanzien van artikel 11 van de wet van 30 juli 1979

2.B.8. Artikel 11 van de wet van 30 juli 1979 betreffende de radioberichtgeving bepaalt wat volgt :

« De Koning stelt het bedrag vast van de rechten die moeten worden betaald door de aanvragers en titularissen van de in artikel 3, § 1, bedoelde vergunningen. Hij bepaalt de betalingsmodaliteiten van deze rechten. »

Zoals blijkt uit wat voorafgaat, is die bepaling met bevoegdheidsoverschrijding aangetast in de mate dat zij betrekking heeft op private radio-omroepdiensten.

Om die redenen,

Het Hof

Verklaart de prejudiciële vraag niet-ontvankelijk in zover zij betrekking heeft op het koninklijk besluit van 20 augustus 1981.

Zegt voor recht :

1. Artikel 3 van de wet van 30 juli 1979 betreffende de radioberichtgeving schendt de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten in zoverre het de nationale overheid er op een onbegrensde wijze toe machtigt om de technische normen inzake de uitzendingen van private radio's te bepalen, en diezelfde overheid aanwijst als de overheid die bevoegd is om de vergunningen tot exploitatie van dergelijke radio's te verlenen.

2. Artikel 10, tweede lid, van de wet van 30 juli 1979 schendt de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten, in zoverre het algemeen karakter van de aan de Koning verleende machtiging Hem toestaat de aangelegenheid van de radio-omroep te regelen buiten haar bevoegdheid.

3. Artikel 11 van de wet van 30 juli 1979 schendt de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten in de mate dat dit artikel betrekking heeft op private radio-omroepdiensten.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands,
conform artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989
op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van
25 januari 1990.

De griffier,

De voorzitter,

H. Van der Zwalmen

J. Sarot